

Пътмечка

ИВАН
ВАЗОВ

КАИНИ
АВЕЛ

ПРИЕМИ ГО ЗА
СПАСИТЕЛ!

ИСКРЕНОСТТА

ИСКРЕНО
ПРИЯТЕЛСТВО?!

2/2021

№ 79

Със специална благодарност към нашия приятел – гагаузкия овчар Дмитрий Сакалѝ, интервюиран от Михаил Чебанов.

Здравей!

-К какво ще стане с кравите? – питаха уплашени децата.
– Лошо ще стане – нямаше как да ги успокои баба Стойна.

– Ама защо? – настояваше да разбере Марио. – Нали само са излезли от обора и са отишли на полянката?

– Прятели са, момчето ми. Вчера вечерта някой е отворил или е забравил да затвори вратата на обора – баба Стойна бързаше да се приготви за ветеринарния лекар, когото бяха повикали по спешност.

Когато той си тръгна, в кухнята влезе дядо Янаки – каза, че са направили каквото са могли, и сега е в Божиите ръце дали кравите ще оцелеят. Неочаквано старецът попита трите си внучета:

– Някой от вас ли пусна кравите вечерта? Може случайно да сте забравили вратата на обора отворена. Иначе не мога да си обясня как е станало.

Марио, Руменчо и Алианка мълчаха.

– Трудно се купуват и се отглеждат крави, деца –

каза дядото умислен. – След два часа тръгваме на поход в планината.

– Къде ще ходим, дядо? – попита Руменчо.

– Ще видите. Баба Стойна им помогна да се приготвят. По пътя дядо им мълчеше. Стигнаха до едни широки поляни под върха на планината. Много овце пасяха наоколо.

– Починете си тука. Сега ще ви запозная с чичо Митко – дядо Янаки тръгна нанякъде и след малко се върна с един мъж, който явно пасеше овцете.

Дядото помоли своя приятел да разкаже на децата как живее в планината. Чичо Митко не знаеше откъде да започне и Янаки му помогна, като му задаваше въпроси.

– Мите, откога си овчар?

– От детството си обичам животните и баща ми ме научи да се грижа за тях.

– Какво е най-трудното в живота край овцете?

– Когато много често вали дъжд и е кално. Да си овчар, не е лека професия, но друга нямам.

– Какво ти е най-голямото желание?
– Да има достатъчно трева. Сушата е нещо страшно.

– Ако сега ти дадат един милион лева, за какво ще ги изхарчиш?

– Ще си купя още овце – засмя се Митко.

– Днес все по-малко хора искат да стават овчари. Какво те задържа при твоите овце? Познаваш ли ги всичките? Би ли тръгнал да търсиш и една от тях, ако се загуби?

– Животът на овцете ми е най-скъп, като деца са ми. Не се успокоявам, докато не ги прибера всичките, до една.

После чичо Митко показа на децата кошарата на овцете и своята колиба. Видяха къде ги дои, къде ги стриже, къде се раждат агънцата. Почерпи ги с прясно сирене и току-що издоено мляко.

Привечер, когато се връщаха, Руменчо хвана дядо си за ръката и тихо каза:

– Прости ми! Аз оставих вратата на обора отворена. Домъчня ми за кравите – че стоят все затворени и не могат да правят каквото си искат... Ами сега, ако умрат? – разплака се Руменчо.

– Бог ще ти прости, момчето ми, заради твоята искреност! Нека се молим да оживеят.

Люба НИКИФОРОВА

отговорен редактор

Петьо и Мими

ОБЛАК

ПАСХА

ВЕЧНОСТ

КРЪСТ

ВЕСТ

ХРИСТОС

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

ЖИВОТ

ПОБЕДА

РАДОСТ

УТРО

ИСТИНА

ВЯРА

НЕБЕ

О	Б	Л	А	К	Л	Ъ	Ж	Л	И	В	И
Х	У	С	В	Е	Ч	Н	О	С	Т	Т	А
Р	С	А	В	Е	С	Т	Г	Н	У	С	О
И	Т	Р	А	Д	О	С	Т	А	П	А	Р
С	В	Ъ	З	К	Р	Е	С	Е	Н	И	Е
Т	Е	Д	Н	Г	О	С	П	И	О	Д	А
О	П	О	Б	Е	Д	А	Т	У	Т	Р	О
С	К	О	Й	Т	Б	С	О	Г	Ж	О	В
О	Р	И	И	С	И	Е	Т	И	И	Н	А
Е	Б	Л	А	В	Я	Р	А	Г	В	О	У
Г	П	А	С	Х	А	О	Д	Е	О	Н	Н
А	Н	Е	Г	О	К	Р	Ъ	С	Т	П	Р

Винаги съм смятал, че притежавам това качество. Ама сега, като се замисля по-дълбоко...

Всички имаме нужда от него. Аз се моля на Бога да ми дава мъдрост и да го развива у мене.

Намери в таблицата думите от списъка (водоравно, отвесно и по диагонал), а от останалите букви прочети важен библийски стих.

(_ _ . 12:22) .

КАИН и АВЕЛ

Светът бил съвсем млад и първите хора все още помнели много добре красивата градина, от която били изгонени. Но сега на тях, на децата и на внуците им се налагало да работят с пот на лицето, за да осигурят прехраната си. Някои се заели с животновъдство, други започнали да орат и да засяват земята. Така най-големият син на Адам и Ева – Каин – се занимавал със земеделие, а брат му Авел отглеждал овце.

Веднъж Каин решил да принесе жертва на Бога от плодовете на земята, а Авел поискал да пожертва агне от своето стадо. Към небето се издигнал дим от жертвениците на двамата братя. Но Бог виждал сърцата на Каин и Авел и знаел какво си мислят. В Писанието се казва, че Авел „принесъл жертва с вяра“ (Евр. 11:4). И Бог приел неговата жертва, а Каиновата – не.

Вместо да се покае и да помоли Бога за прошка, Каин се ядосал на брат си. Започнал да му завива. Бог видял, че назрява нещо много страшно и затова, без да чака Каин да се обърне към Него, решил сам да го предупреди.

Рисунки
Лариса ГОРОШКО

Да отворим Библията

КАК МИСЛИШ?

1. Кой бил по-голямото дете в семейството на Адам и Ева?
2. С какво се занимавали Каин и Авел?
3. Кой грях станал причина за първото убийство в историята на света?

– Каине! – извикал Бог. – Защо си толкова мрачен? Внимавай! Това, което чувстваш сега, е грях. Ако не го победиш, ще изпаднеш в беда.

Но Каин не обърнал внимание на Господните думи и продължил да изпитва злоба. Така и живеел – със завист в сърцето.

Веднъж той предложил на Авел:

– Хайде да идем на пасището.

Авел, без да подозира нищо, се съгласил. Когато отишли на полето, Каин убил брат си.

Бог отново се обърнал към Каин с въпрос:

– Къде е брат ти?

– Не знам. Да не съм пазач на брат си? – отговорил той.

Тогавя Бог възкликнал:

– Какво си направил? Ето, ти проля кръвта на своя брат. Сега ще се скиташ през целия си живот, ще работиш на полето и земята ще обрасне с бурени...

– Моето наказание е по-тежко, отколкото може да се понесе – възразил Каин и се отдалечил от мястото, където Господ му се открил, за да не чува повече гласа Му и дори да не мисли за Него.

Валгемар ЦОРН

Историята за първото убийство в света ще намериш в началото на четвъртата глава от първата книга на Библията – Битие.

Помисли над това!

Мисля, че знаеш какво означава думата „ближен“. Кой човек е ближен? Вероятно имаш приятели, братя или сестри. Според Библията точно те са твоите близки, защото са до тебе и прекарват много време с тебе. Те са най-близо до тебе.

А знаеш ли, че думата „искреност“ идва от старобългарската дума „искръ“, която означава „ближен“? Затова преди, когато искали да потвърдят за някого, че им е приятел, хората казвали: „Това е моят искрен“.

Искреността е прекрасно качество, което се изразява в честно и открито поведение. Това качест-

Думите ми са от искреност на сърцето ми и устата ми ще произнесат чисто знание.

Йов 33:3

Там, където няма искреност, всички отношения се изопачават: между родители и деца, между братя и сестри, между приятели. Библията ни разказва как приятелството на двама братя завършва с трагедия. Това е историята на Каин и Авел. Когато Каин решава от завист да убие брат си, Бог го пита: „Какво имаш в сърцето си,

ИСКРЕНОСТТА

во на характера е свойствено на Бога. Той е най-честният и най-откритият. Оказва се, че Бог е и най-искреният! Той никога не лъже и всичко, написано в Неговото Слово, е вярно. „Той не извърши грях, нито се намери ласкателство в устата Му“ (1 Пет. 2:22). Така в Библията се описва Исус Христос.

Ласкаенето, подобно на преструвките, е противоположно на искреността. Колко е неприятно, ако приятелите ти се преструват, че искат да си играят с тебе или да се разхождат заедно, а ти се присмиват зад гърба и след това те лъжат! Такива приятели не знаят какво е искреност.

какво замисляш?“. Но Каин не иска да разкрие своя страшен план на Бога. Въпреки предупреждението той убива брат си. Тогава Бог го пита къде е Авел. А Каин отговаря, че не знае. Разбира се, че знае! Но излъгва Бога, защото в сърцето му няма искреност, само – пълна лъжа.

А какво има в твоето сърце? Отговаряш ли честно на родителите си, когато те питат дали си си написал домашното? Лъжеш ли приятелите си? Исус може да ти помогне да се научиш да бъдеш искрен, честен и открит.

Дмитрий АРСЕНТЦЕВ

Приеми Го за Спасител!

Ксения ИВАНОВА

Дойде и тази пролет
с цветята свежи, разцъфтели,
със птиците след дълъг полет
и поточетата бистри, зашуртели.

Навред е сякаш всичко оживяло,
отново радостно и будно.
И няма нищо сиво, вяло –
навсякъде край нас е чудно!

Природата, туй Божие творение,
нещо важно ни подсказва –
дори чрез птичето хваление
за Господната любов разказва.

Припомня за Божия Син,
Когото Бог изпрати на света,
и макар да беше Му един,
избра за Него образ на слуга.

С живота Си Исус ни учи
как правилно да се живее.
И който иска да сполучи,
за Бога трябва да копнее!

Със радост, справедливост,
чрез вяра, с послушание,
със кротост, не със горделивост,
без ярост или пък роптание.

Христос за нас дойде, за нас умря –
смъртта Му бе цената за греха ни.
Словото Си вечно Той твърдо отстоя,
за да бъдем ние оправдани.

И отмахна мрака, прати светлина,
на душите даде обновление.
Както е след дълга зима – топлина,
така е Неговото възкресение.

Възкръсна, да, възкръсна Той!
Исус Христос и днес е жив!
Приеми го за Спасител свой,
без да бъдеш колеблив!

Искрено приятелство?!

Зора РУСИНОВА

– За есетата! – прекъсна го с повече смелост Калина. – Госпожо, никой от нас не е написал нищо, нито ред. Молим Ви от името на класа да ни дадете друга тема.

Госпожа Симеонова слушаше внимателно, докато изваждаше дневника от чантата си.

– Аха – вдигна вежди тя, – няма темата беше толкова трудна? Кажете какво ви обърка?

Учителката впери пронизателен поглед в класа. Момчил първи вдигна ръка.

– Ами ние го обсъждахме – какво значи „искрено приятелство“? Не е ли ясно, че за да има приятелство между двама души, няма как единият да е неискрен, иначе нали другият ще го отхвърли? Съвсем логично е, също както няма мръсен сапун или сурово сварено яйце. Някак няма смисъл и не ни хрумна какво да напишем.

– Нима? – попита госпожа Симеонова и намести очилата си, след което дълго рови в чантата си. – Вижте колко интересно! – от-

беляза тя. – Без да знам, че ще се случи така, донесох три работи на мои предишни ученици, които вече са студенти, на същата тема. Искаше ми се да ги сравним с вашите текстове, но засега нека просто да ги прочетем и да поразсъждаваме върху тях. Може да ви дойде някоя идея.

Част от първото есе звучеше така:

„От малка никак не обичам да лъжа, а особено приятелите си. Смятам, че доста ми личи, когато не харесвам нещо у някого. Първо дълго се опитвах да го скрия, за да не обидя човека. Но някак все ме хващаха – не съм изглеждала както винаги, държала съм се странно – и непрекъснато ме питаха какво ми има. Тогава разбрах, че искреността е по-важна от всичко. Вместо да се опитвам да тая нещата в себе си, по-добре е открито да посочвам на другите техните грешки. Така спрях да си мълча и започнах да говоря с хората около мене, когато нещо ме дразни: от външни неща като новата прическа или начинът на обличане до разни по-дълбоки работи – как говори човекът, какви оценки изкарва и т.н. Е да, изгубих доста приятели, но останах вярна на себе си и вече не се тревожа, че съм неискрена“.

– Мнения за този откъс? – обърна се госпожа Симеонова

към учениците, след като вдигна поглед от листа.

– Добре че това момиче не е в нашия клас! – провикна се Елица и дори забрави да вдигне ръка.

– Това не е искреност – разсъждаваше на глас Мартин. – Авторката бърка искреността с правото да налага собственото си мнение. Това, че на нея не ѝ харесват някоя прическа или дадена дреха, не значи, че те наистина са лоши.

– А и всичко, което изброява, са само дребни неща. Приятелството не се крепи на тях, то е по-дълбоко! Ако тези работи са й толкова важни, че да прави забележки на другите, значи всъщност се интересува от себе си и не е искрен приятел! – добави Георги възмутено.

Госпожа Симеонова кимна и го покани отпред, за да прочете откъса от второто есе.

„Приятелството е нещо много хубаво, но и доста трудно и май искреността няма голямо място в него. Аз доста се страхувам да не остана без приятели и затова бягам от всякакви, така да се каже, искрени неща – гледам на никого да не кажа какво мисля, за да не го обидя. Непрекъснато се опитвам да правя на всеки големи комплименти, дори да съм на съвсем друго мнение, само и само да не ме отхвърли. Намирам

целия този процес за доста изморяващ и понякога се чудя струва ли си, но страхът ми от самотата е по-голям. Като гледам, май и при другите е така, затова според мене искрено приятелство не съществува.“

Лора първа вдигна ръка.

– Госпожо, авторът изобщо не разглежда искреността като хубаво качество, все едно я приравнява с грубост!

– Да, фокусът в това есе е върху автора и неговите страхове, изобщо не върху искреността или приятелството! – допълни Ема.

– Благодаря ви, ученици! Значи според вас авторите на тези две работи са се концентрирали основно върху себе си? – попита госпожа Симеонова.

Класът закима одобрително. До края на часа оставаше време и за третото есе.

„Искреност и приятелство – две все по-малко възможни неща в нашия свят. Бях се отказал

да търся и двете, докато не прочетох една история от Библията. Четирима мъже носят своя приятел – инвалид – на носилка до къщата, в която проповядва и изцелява

Рисунки
Катерина
ХИЛЧЕВА, 16 г.

Госпожа Симеонова влезе в класната стая и се изненада, че учениците не я очакват както винаги, седнали на чиновете си и подготвени за часа по литература. Двамата говорители на класа стояха отпред, до дъската, а някои от децата се бяха изправили до масите си.

– Госпожо – започна Тодор малко неуверено, – искаме да поговорим с Вас за...

Иисус Христос. Но опашката от чакащи за среща с Него се оказва огромна и никой не отстъпва на тежко болния им приятел, затова те пробиват дупка в покрива и спускат носилката оттам. Господ се смилява и го изцелява. Не е ли тъкмо това искреното приятелство – четиримата мъже не изпадат в отчаяние поради недъга на приятеля си и не го отписват като безнадежден случай. Не го обвиняват и не търсят сметка за болестта му, нито се опитват да прехвърлят отговорността за него на някого друго. Не се оплакват, нито се хвалят наляво-надясно с това, колко успешно се грижат за него, въпреки че вероятно имат семейства и ходят на работа. Просто изчакват времето, когато Божият Син се появява наблизко, и тогава не позволяват нищо да им попречи в борбата за техния приятел. Не правим ли ние днес точно обратното? Смятаме приятелите си за даденост, дразним се от „недъзите“ им, оплакваме се от тях. Ако някой не ни е „удобен“, моментално го отхвърляме. Вместо просто да ги обичаме искрено, да сме благодарни, че ги имаме, и непрекъснато да ги водим при Христос, т.е. да се молим за проблемите им и за самите тях? Мисля си, че май това е единственият начин да се променяме към добро – и ние, и те, и приятелството ни да става все по-искрено и красиво.“

Андрея вдъхновено и развълнувано вдигна ръка:

– Госпожо, хрумна ми нещо!

Следва продължение

Беше първата събота на май. Пролетното слънце галеше с лъчите си люляковия храст, от който идваше приятен аромат и се разнасяше чирикането на няколко врабчета.

Никола се излежаваше в леглото. Дори щорите на прозореца му още бяха спуснати. Беше в ужасно настроение. Данчо го беше поканил на велопреход извън града с баща си и брат си. Семейство Захаријеви често излизаха на пикници, разходки сред природата, преходи с колела и Данчо неведнъж му беше разказвал преживяванията си в такива дни.

Погледът на Ники премина през стаята му – компютъра, игралните конзоли, огромния конструктор. Баща му купуваше всичко, което той поискаше. И все пак Данчо и брат му Методи бяха много по-щастливи от него, въпреки че не притежаваха всички тези неща. Ники не разбираше и как, макар че приятелството им имаше своите върхове и спадове, Данчо винаги успяваше да му прости.

Искреността носи свобода

Излезе от стаята си едва когато огладня. Направи си сандвич и отиде на двора. Лошото настроение не го напусна дори след като утоли глада си. Вратата на гаража се отвори. Баща му отново излизаше. Ники се дръпна настрана, за да направи път на автомобила, и махна вяло в отговор на бащиния поздрав с клаксона. После заби поглед в земята. Пред очите му попадна едно камъче, озовало се незнайно откъде в перфектно подредената им градина. Ритна го с яд. То срещна металната врата на гаража със звънлив удар и падна наблизко. Ники знаеше, че зад тази врата стоеше новото му колело, което никога не беше карано.

Отново се прибра в стаята си. Беше му приятно да прекарва време с Данчо и неговото семейство и желаше да отиде на велопрехода, но си измисли оправдание да откаже. Не искаше да се изложи, особено пред Данчо – та той беше най-добрият му приятел!

Ники се спря в мислите си. Щом е най-добрият му приятел, тогава няма да му се подиграе! Вече го

беше доказал. Грабна телефона и написа съобщение до Данчо, в което споделяше искрено причината за отказа си.

Малко преди вечеря получи отговор от Данчо. След като прочете съобщението, Ники се усмихна. Погледът му отново се плъзна по екрана, за да е сигурен, че е разбрал правилно.

– Мамо, искаш ли да ти помогна със сервирането? – попита той, като влезе в кухнята. – Утре Данчо ме кани у тях след училище. Може ли да отида?

Когато майка му кимна, както и очакваше, Ники продължи:

– Всъщност оценките ни за годината са почти оформени. Ако позволяваш, мога да ходя по-често у Данчо. Той има да ми помогне с нещо, а това сигурно ще отнеме време.

* * *

Беше началото на лятната ваканция. Иззад възвишението в парка се чуваше момчешки смях. Ясен и синовете му изкачиха бързо хълмчето и се спряха, за да изчакат Никола. Той въртеше педалите уморено, но не се отказваше и скоро стигна при тях. Усмихна се. Чувстваше се щастлив и свободен. Само ако знаеше по-рано колко е хубаво да бъдеш искрен.

Здравей, читателю! В началото на разказа Ники отказа поканата за велопрехода. Можеш ли да се досетиш за причината?

(Отговора ще откриеш на предпоследната страница от списанието.)

Бюро „НАМЕРЕНИ ВЕЩИ“⁶⁶

Левий
(Лука 5:27-28)

Вартимей
(Марк 10:50)

Раав
(Иис. Нав. 2:18)

Братята на Иосиф
(Бит. 37:31)

Петър
(Лука 5:10-11)

Давид
(1 Цар. 17:40)

Юда
(Мат. 27:3)

Павел
(Деян. 15:36)

Мойсей
(Исх. 4:2)

Самарянката при кладенеца
(Йоан 4:28)

Саул
(1 Цар. 18:10-11)

Пилат
(Мат. 27:24)

Рисунки Татяна КОСТЕЦКА

Намираме се в бюрото „Намерени вещи“. По рафтовете има предмети, а пред тях – номерирани табелки с названия. Над рафтовете са написани имената на притежателите на тези предмети. Можеш ли да кажеш кое на кого принадлежи? След всяко име нанеси номера на предмета.

ВЪЛК В ОВЧА КОЖА

Рисунка Катерина ФИЛИПОВА

Варвара НАСОН

Чел ли си приказката „Трите прасенца“? Там се разказва за вълк, който си сложил овча кожа и почукал на вратата на едно от прасенцата. Сивият хищник постъпил така, за да може глупавото и лековерно прасенце да му отвори вратата. Нуф-Нуф си помислил, че в къщата му наистина иска да влезе една мирна овца. Вълкът скрил своята сива кожа, светещите си очи и острите си зъби под бялата къдрава кожа на овца. Той измамил прасенцето, като прикрил истинската си външност.

Изразът „вълк в овча кожа“ идва от Библията. В Проповедта на планината Исус Христос казва: „Пазете се от лъжливите пророци, които идват при вас в овча кожа, а отвътре са вълци грабителни“ (Мат. 7:15). Пророкът е човек, който предава Божите думи на хората. Пророци са били Мойсей, Исаия, Йоан Кръстител и много други. Те предавали Божите заповеди на народа. Господ сам избирал Своите пророци. Докато лъжепророците просто се престрували, че изричат думи от Бога. Те имали благочестива външност, изглеждали добри и честни, но всъщност били измамници.

В наше време изразът „вълк в овча кожа“ не се отнася само за лъжепророците. Такъв човек например може да е мошеник, който иска да получи нечии пари или ценни вещи чрез измама. Освен това „вълкът в овча кожа“ се прави на мил, учтив човек, така че хората да го мислят за добър. Ето един пример: някакво момче предложило на първокласничка да занесе тежката ѝ чанта до нейния дом. Момчето изглеждало много учтиво и сякаш наистина искало да помогне. Но всъщност то целяло да открадне незабелязано смартфона или парите от портмонето на доверчивото момиче.

И така, „вълк в овча кожа“ е човек, който крие злите си намерения, като ги маскира с добри дела.

Малко преди да почине, майката на Галя ѝ подари Библия, като ѝ заръча да не спира да я чете. Вече трета година момичето се стараше да изпълнява това въпреки честите упреци от баща ѝ Кръстьо, който след смъртта на съпругата си беше спрял да вярва в Бога.

Галя учеше в един клас със своя първи братовчед Косьо – син на близначката на майка ѝ. Той беше много буен и често се забъркваше в разни неприятности. Докато бяха по-малки, на Галя все ѝ се налагаше да го прикрива, щом направеше някоя беля.

Докато децата излизаха, Галя осъзна, че ако бъде искрена и каже истината, ще навреди на братовчед си. Започна да се моли наум Бог да ѝ покаже как да постъпи. В този момент влезе директорът и повика за спешен разговор госпожа Маринова.

– Ученици, имате късмет! Ще отложим разговора за утре. Искам да знам кой си направи тази шега! – ядосано каза тя и затръшна вратата.

Когато се прибра, Галя побърза да се качи в стаята си. Беше толкова умислена, че докато минаваше покрай баща си, едва не се блъсна в него. Искаше ѝ се

знал пред нея, че той е взел чантата на класната и я е подхвърлил зад чина на Алекс.

– Кръстьо, моля те да убедиш Галя да излъже госпожа Маринова. Ако тя каже истината, Косьо ще бъде изключен. Тогава вероятно ще трябва да търся частно училище, а знаеш, че парите и сега не ни стигат.

– Добре, разбирам те, Магда. Ще поговоря с Галя и ще се опитам да я накарам и този път да покрие Косьо – отговори Кръстьо, без да се замисли.

Притесненията на дъщеря му се потвърдиха. Леля ѝ искаше тя да излъже. Щом като Магда си тръгна, Галя се

Изборът на ГАЛЯ

Един ден Косьо реши да се пошегува с класната им, като скрие нейната дамска чанта. По това време в стаята бяха само той, Галя и Алекс. Алекс често се подиграваше на Галя, че е вярваща. Викаше ѝ „набожната“.

Едва взел чантата от бюрото, Косьо чу от коридора гласа на класната – госпожа Маринова. Това го накара да действа бързо. Без да мисли, подхвърли чантата зад чина на Алекс. Когато госпожа Маринова седна на бюрото, не забеляза нищо нередно. Едва в края на часа, когато понечи да си остави очилата, разбра, че чантата ѝ я няма. Веднага се досети, че някой от учениците си прави шега. Стана и започна да обикаля около чиновете. Щом стигна до чина на Алекс, видя това, което търсеше.

– Алекс, пак ли ти?! Ще трябва отидем при директора. Предполагам, че повече няма да има компромиси за твоите провинения.

– Но госпожо, нищо не съм направил! – започна да се оправдава Алекс.

Двамата с Косьо бяха с последно предупреждение за изключване.

– Ако не си ти, кой тогава?

Докато разпитваше останалите деца, класната си спомни, че когато влезе, в стаята бяха само Галя, Косьо и Алекс.

– Ученици, всички сте свободни! Да останат Галя, Косьо и Алекс.

майка ѝ да я посъветва как да постъпи в тази ситуация. Знаеше, че трябва да каже истината, въпреки че по този начин ще навреди на Косьо. Седна на леглото и отвори Библията – надяваше се там да намери правилния отговор.

След час на вратата се позвъни. Беше леля ѝ Магда. Кръстьо се изненада да види близначката на своята починала съпруга. След смъртта ѝ двамата рядко общуваха, защото тя изключително много му напомняше на неговата жена.

– Магда, какво те води насам? – попита той.

– Може ли да вляза и ще ти разкажа? – отговори пресипнало Магда.

Галя разпозна гласа на леля си и реши да чуе разговора, но не искаше да я видят, затова се скри зад стълбите.

Баща ѝ и леля ѝ седнаха на масата и Магда се опита да му обясни какво се е случило. Косьо си беше при-

върна в стаята си. Сега беше още по-затруднена какъв избор да направи. Осъзнаваше, че ако излъже, ще предаде отношенията си с Бога, а ако предаде братовчед си, последствията за него ще бъдат сериозни.

Вечерта, преди да си легне, тя застана на колене до леглото си и започна да се моли усърдно на Бога да ѝ помогне да вземе правилното решение.

На следващия ден Галя отиде преди Косьо и Алекс в кабинета на класната и я попита дали може да поговорят.

– Вчера видях кой скри Вашата чанта. Знам, че и братовчед ми Косьо, и Алекс са с последно предупреждение и от моя отговор зависи кой от двамата ще бъде

изключен. Но Ви моля да проявите милост и да обещаете, че ще простите на този, който го е направил – докато говореше, ръцете на Галя трепереха. – Братовчед ми Косьо беше – едва промълви тя.

След като изслуша внимателно молбата ѝ, класната размисли и реши все пак да прости за грубата шега.

– Галя, благодаря ти, че си така искрена и предпочете да кажеш истината, вместо да натопиш Алекс. Знам, че той ти се подиграва, а Косьо е твой първи братовчед.

Като чу решението на класната, Галя си отдъхна. Тежкия товар вече го нямаше, а нейната искреност беше възнаградена.

Любомира СТОЎЧЕВА

ПЪТНАТА ЖЕНА

Страниците подготви
Борислав ГЕОРГИЕВ

1. Старозаветен пророк, известен със своята дръзновеност да говори и действа според Божията воля (III Цар. 18 гл.).
2. Жената на Авраам, която е майка на Исаак (Бит. 21:1-8).
3. Голям остров в Средиземно море, където ап. Павел основава църква, а Тит продължава духовната дейност (Тит 1:1-5).
4. Дребни капки вода, които се образуват в летните утрини по повърхността на земята – образ на Божието благословение (Бит. 27:28).
5. Тревопасно животно с големи рога (Пс. 42:1, Ревизиран превод).
6. Дума, описваща простора над земята, както и мястото, което обитава Святият Бог (Пс. 10:4).
7. Тържествено обещание пред Бога, с което човек се задължава да извърши нещо.
8. Сътрудник на ап. Павел от църквата в Йерусалим (Деян. 15:40).
9. Един от апостолите на Христос, наричан „неверни“ (Йоан 20:24-29).

1					ИЯЛИ
2					АСАР
3					ТИРК
4					АРОС
5					ЛЕНЕ
6					ЕНЕБ
7					ТОБЕ
8					ЛИСА
9					МОТА

Съставете от буквите срещу всеки ред гуми, които отговарят на описанието. Напишете ги в съответните хоризонтални редове и в първия вертикален ред ще прочетете название на вътрешно състояние на духа, което е угодно на Бога и е противоположно на лицемерието.

1					
2					
3					
4					
5					
6					

Всяка следваща гума се образува от буквите на предходната, които може да са в същия ред или разбъркани, като се прибавя още една буква.

1. Гласна буква, петнадесета в азбуката.
2. Израилтянин, който заедно с Аарон държи ръцете на Мойсей, докато той се моли, а в това време се води битка с амаличаните в долината (Изх. 17:8-13).
3. Общо название за потомството на един човек (Бит. 24:4; Мат. 1:17).
4. Слугиня в дома на Мария, майката на Йоан Марк, където църквата се събира за молитва (Деян. 12:13).
5. Жителите на една страна. Така Бог нарича всички, които са повярвали в Него (II Кор. 6:16).
6. Мястото, където се ражда човек, отечество (Марк 6:4).

СТЪЛБИЦА

Гатанки

Що е то?

То е двуличие грешно,
неискреност, скрита успешно –
човек да говори добро,
а всъщност да мисли за зло.
На него му нямат доверие,
защото таи

Що е то?

Орган телесен е с важно значение.
В него Бог иска да има смирение
с искреност, вяра и без страхове.
Ценният орган е мойто

Маймуната В лъвска кожа

Паул УАЎТ

Дърворезбарят Йохан, който беше куц с единия си крак, седеше в сянката на нара и работеше старателно над нещо, като тихо си подсвиркваше. Скоро го наобиколиха тълпа любопитни деца. Те седнаха на земята край него и се загледаха в работата му.

– Какво дялкаш? – попита едно от момчетата.

Усмивка грейна по лицето на Йохан:

– Ще разбереш довечера край огъня. Ще ви разкажа историята за това, как маймунката Тото искала да стане някой друг.

Цял ден Йохан обработваше усърдно парчето дърво. Когато слънцето започна да залязва, безформеният материал се превърна в дървен слон, който излъчваше неистова злоба от върха на главата си до самия край на опашката си. В блясъка на вечерния огън изглеждаше, че фигурката се тресе от ярост.

Много прошепна в ухото на своето кученце:

– Слонът изглежда страшен, но ти не се страхувай – той е дървен.

– Защо слонът изглежда толкова ядосан? – попитаха момчетата, когато Дауди дойде и седна до Йохан. Дауди се усмихна на Йохан, който започна своя разказ:

Рисунки Юлия ПРАВДОХИНА
и Катерина ФИЛИПОВА

Маймунката Тото скиташе унило из гората. Тъжната съдба на козата Мбуци я разстрои. „Ако беше по-внимателна, нямаше да се случи нищо ужасно.“

Маймунката се качи на баобаба близо до къщата на ловеца и загриза върха на опашката си. Паметта на маймуните не е по-добра от техния ум: Тото вече беше забравила за какво е тъгувала.

Тя наблюдаваше децата, които играеха под баобаба, когато жената на ловеца изнесе навън една лъвска кожа, за да я изтърси от прах.

Едно от момчетата метна кожата на раменете си и започна да плаши останалите. Тогава на Тото ѝ дойде идеята: „С тази кожа мога да стана друго животно! Истински лъв!“

Като скочи от своя клон, тя грабна кожата от ръцете на детето и се втурна към гората. Мислите в главата ѝ се въртяха толкова бързо, както често се случва при маймуните.

Жирафът Твига и неговият племенник Раф наблюдаваха Тото. Те се засмяха, когато я видяха как се покатери на един клон и сложи лъвската кожа върху тялото си.

„Не ѝ е съвсем по мярка!“ – отбеляза Раф. Твига кимна: „Тя наистина смята, че е станала лъв!“

Погледите на двамата се насочиха към купчината боклук, в която се ровеше хиената Мбизи, заобиколена от рояк мухи. Тя подуши присъствието на лъв и това беше сигнал за опасност.

Хиената усети и миризмата на маймуна, но не се изненада – маймуните бяха навсякъде. Мбизи побърза да се скрие в купчината боклук, без изобщо да се оглежда.

Носът на хиената я предупреди за опасността – тя знаеше добре, че нейните крака са по-къси от краката на лъва. Тото изпадна във възторг, защото видя как накара хищника на джунглата да се скрие в купчината боклук.

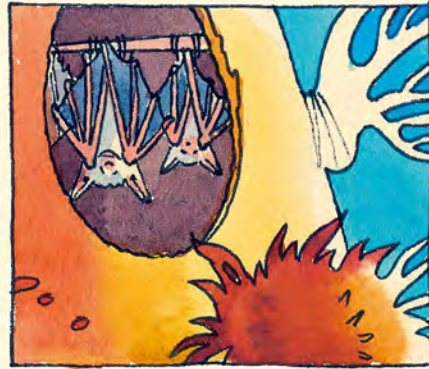
Тя крачеше гордо с неподходящата ѝ лъвска кожа и доволно хихикаше: „Хиената ме помисли за лъв. И то заради кожата!“ Твига прошепна:

„Не е толкова трудно да заблудиш онези, които разчитат само на носа си и не се оглеждат наоколо“. Раф кимна в знак на съгласие.

Междувременно Тото се прокрадна до хралупата в ствола на баобаба и изръмжа силно. „Еха! – възхити се Твига. – Това беше прекрасна имитация!“

Шумът събуди прилепа Буди и неговото семейство, което спеше в хралупата. Тото си помисли: „Буди реши, че съм лъв, и се изплаши!“

Буди наистина страшно се уплаши. Спомни си, че вече е чувал това ръмжене като дете. В паметта му изникнаха онези огромни лапи, които тогава се бяха вмъкнали в хралупата.

Тото се движеше безшумно, като лъв на лов. Костенурката се засмя, докато гледаше маймуната. Но Тото прошепна: „Изплаших дори мъдрата костенурка.“

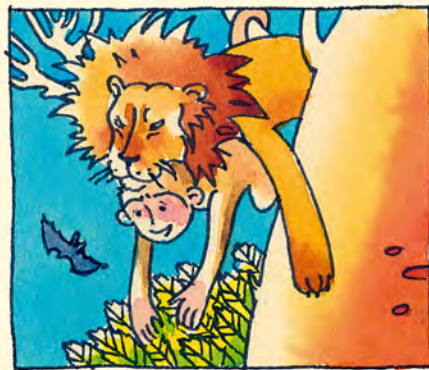
Наистина приличам много на лъв в тази кожа!“. Жирафите се наведоха един към друг: „Научи се, племеннико, на мъдрост от костенурката.“

По-добре да мълчим, когато другите се самозалъгват“. Изведнъж гората се разтресе от силен шум: беше слонът Нембо, който чупеше големи клони по пътя си.

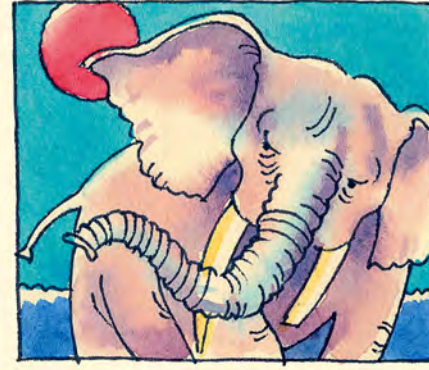
И лъвът Симба се беше изненадал от животните, спящи с главата надолу. Когато чу ръмженето, Буди си спомни за Симба. В страха си прилепите бързо излетяха от хралупата.

Слънчевата светлина ги заслепи и те не успяха да разгледат лъва, който се люлееше на опашката си и хихикаше като маймуна. Тото отново изпадна във възторг.

„Сега съм различно животно! Аз съм голяма, силна и страховита!“ – мислеше си маймунката. Твига облиза муцуната си със своя дълъг черен език и потвърди: „Доста страшно ръмжи!“

Той страдаше под знойните лъчи на слънцето и беше раздразнен от болка в бивните си. Затова размахваше енергично своите големи уши и опашката си.

Изведнъж Нембо спря и премигна. Хоботът му трепна от изненада при вида на жалкия, пребит лъв, който седеше на дървото.

Нембо се изчерви от гняв. Сега приличаше на онзи зъл слон, издялан от дърво. Като вдигна прах с хобота си, той затръби гневно.

Но така можеш да измамиш само онези, които виждат лошо или са със затворени очи. Тото беше доволна от себе си и не обърна внимание на потния си гръб.

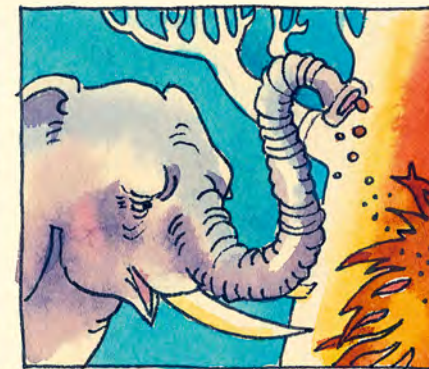
Като скочи долу, маймунката притисна по-силно към тялото си изтърганата лъвска кожа и се насочи към костенурката Лва-Лва. Тя веднага прибра главата си в черупката.

От своето скривалище костенурката наблюдаваше внимателно. Очите й премигнаха от изненада, когато разпозна лапите на маймуната под лъвската кожа.

Дори зад изсъхналото корито на реката се чуваше как Нембо закрещя: „Маймуно! Нямаш абсолютно никакви мозъци!“ Твига прошепна: „Колко грубо!“

„Заблуждаваш се като щраус!“ – продължи да вика Нембо, като вдигна прах с хобота си и го хвърли към Тото. Маймунката се почувства оскърбена.

Почти всички обитатели на джунглата чуха как Нембо се подиграва на Тото. Папагалът Зуку и гаргата Мици се смееха до сълзи на всичко, което се случваше.

Когато се стъмни, Твиг се приближи до Тото и тихо я попита: „Не помниш ли как завърши тъжната история на козата, която мечтаеше да стане лъв?“

Тото си спомняше, но не си беше взела никаква поука: „Ама аз имам кожа!“ Твиг въздъхна: „Тази изядена от молци кожа не те прави лъв!“

Не виждаш ли, че всички в джунглата ти се смеят?! „Грешиш, дългошийко! С нова кожа можеш да станеш различно животно!“

„Сега всички ще се убедят, че съм лъв!“ Тя ходеше напред-назад под баобаба, като ръмжеше страховито. Изведнъж папагалът Зуку подаде сигнал за тревога.

Спокойно и непринудено, като истински лъв, Тото погледна към посоката, откъдето идваше опасността. В следващия момент се разигра необичайна сцена.

Странният лъв по маймунски скочи на дървото, за да се спаси от преследвача си. „Така си и мислех – каза Твиг. – Леопарда не можеш да заблудиш.“

„Можеш да влезеш в кожата на хипопотам, но си оставаш маймуна. Можеш да се украсиш с щраусови пера, но това няма да те направи птица.“

Дори да се пхнеш в змийска кожа, пак ще си бъдеш маймуна.“ Твиг искаше да каже и за петнистите и раираните кожи, но Тото захихика:

„Видя ли как хиената избяга от мене? Тя ме сметна за лъв, и то заради кожата!“ Жирафът ядосано тропна с крак. „Новата кожа няма да те промени!“

Трябва да станеш ново същество!“ Но Тото вече не го слушаше, а се замисли какво може да направи, за да й седи лъвската кожа по-добре.

До настъпването на нощта маймуната работи над кожата, като не спираше да си повтаря: „Мбucci направи всичко погрешно – не така добре, както го правя аз!“

Тото разтри кожата с кокосово масло, за да омекне, и след това я заздравя с шипове. Когато се увери, че изглежда добре, възкликна:

Дауди добави няколко клонки в огъня. От гората се чуваше пееенето на нощните птици. После той каза:

– Сега знаете историята за глупостта не само на козата, а и на маймуната. Това е двойно предупреждение за вас. Запомнете добре тези истории! Няма никакво основание да вярвате, че като имате нова кожа, ще станете ново същество. Тази кожа може да има много красиво име: „благоприличие“ или „десет заповеди“. Кожата може да бъде много красива, но тя изобщо не променя този, който я носи.

Йохан кимна в знак на съгласие:

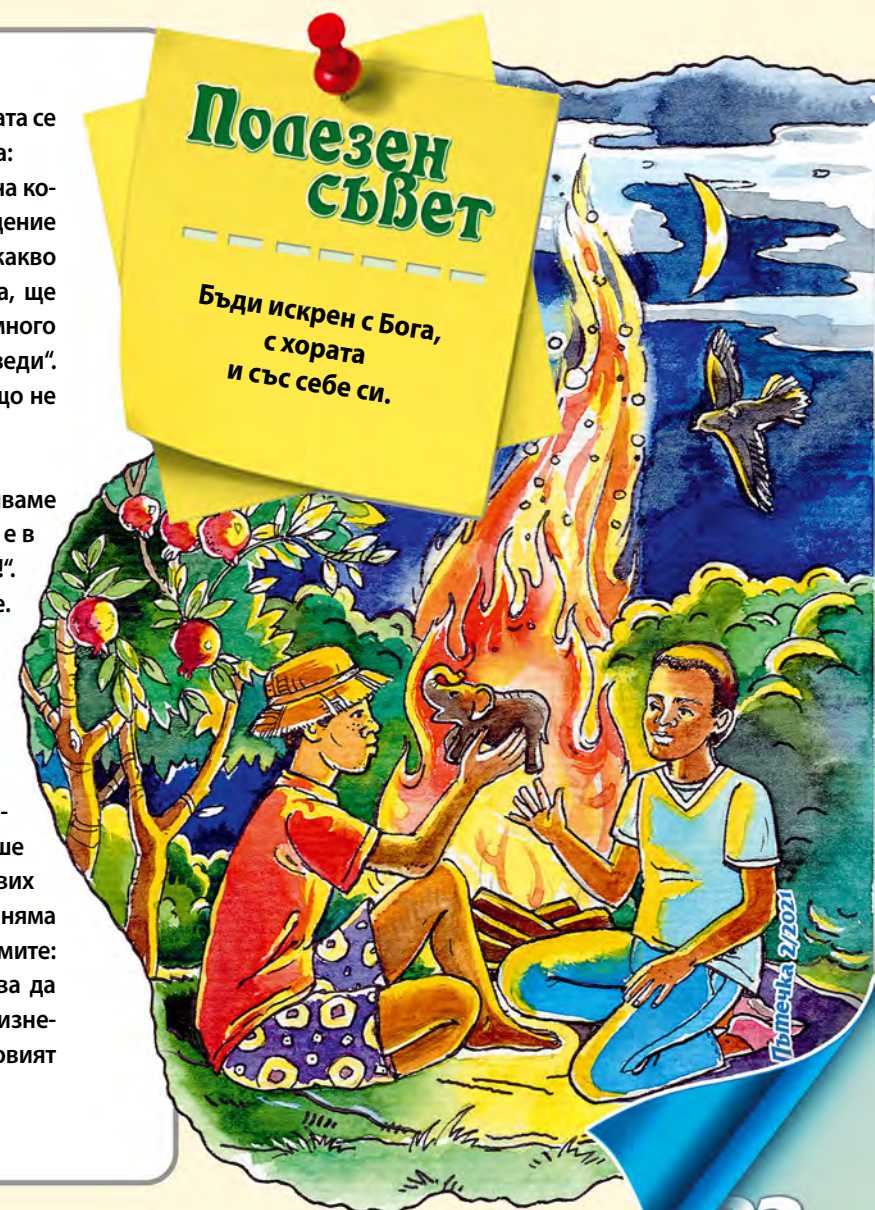
– Точно така е. Бог не обича, когато прикриваме живота си с „кръпки“. В Библията се казва: „Който е в Христос, е ново творение... Сега всичко стана ново!“

Йохан знаеше, че това не е лесно за разбиране. И добави:

– Исус Христос не иска да обличаме нова кожа. С това само заблуждаваме и себе си, и другите. Но Исус не можем да заблудим. Той иска да отидем при Него такива, каквито сме. Тогава Господ ще ни вземе в ръцете Си. Вижте! – Йохан вдигна високо фигурката на слона, която беше издялкарал. – От безжизнено парче дърво направих безжизнен слон. Каквито и усилия да полагам, той няма да оживее. Но ако човек отиде при Христос с думите: „Ето ме! Не мога сам да стана това, което трябва да бъда. Моля Те, направи ме нов човек!“, ще бъде изненадан: Господ ще извърши това! Такъв е бил Неговият план от самото начало.

Подозен съвет

Бъди искрен с Бога,
с хората
и със себе си.

Иван ВАЗОВ

1850 – 1921

Горан РУСИНОВ

Един поет много отдавна ни е оставил своите стихове, които сам е нарекъл „моите песни“! И няма как да е различно, защото, когато четем стихотворенията на Иван Вазов, долавяме мелодии. Толкова звучни са думите, с които великият поет не просто е вдъхновил музиканти и композитори, а и сам е рисувал картини. Творчеството на Вазов е всичко това – рими, мелодии, картини, история... Каквото и да се каже за него, ще е малко. Мнозина са изследвали и са писали книги за живота на народния поет, писател, драматург, общественик и политик. Творчеството му е събрано в десетки токове. Известен е със стихосбирките си „Пряпорец и гусли“, „Гъгите на България“, „Избавление“, „Епопея на забравените“, „Поля и гори“, „Скитнишки песни“, „Под нашето небе“. Познат е на читателите с известните си разкази за баба Илийца и за дядо Йоцо, с повестите „Немили-недраги“ и „Чичовци“, с поемите и пътеписите си, с романите „Под игото“ и „Нова земя“. Това е само част от неговото многобройно и неизчерпаемо творчество.

И всеки българин знае кой е Иван Вазов. Ще се запознаете в училище с неговото име и ще учите наизуст негови стихове. А след години пак ще си припомняте куплетите, които никога не ще загълхнат в умовете ви. Защото са дело на неизчерпаем талант, вдъхновение и отдаденост.

Снимка на Иван Вазов от началото на ХХ в.

И Слава на Бога! В произведенията на Вазов ще съзрем неугасващия устрем към отстояване на християнската вяра и търсене на Бога. Защото освен че са го вълнували борби, любов, копнежи и страдания, неговото сърце и будният му ум непрекъснато са се стремели към познанието за Бога. И перото му е изписвало името на Създателя многократно, без никакво съмнение и страх.

Роден през далечната 1850 г., Иван Вазов е съвременник на бурните години преди Освобождението от Османско робство, борбите за свобода на отечеството, Балканската и Първата световна война. Баща му Минчо е бил търговец. Неговото желание е било младият поет да наследи занаята му и да помага в търговията, но сърцето на Иван оставало далече от тези възможности. Той мечтаел за друго. Майката на поета Съба „била пълна противоположност на мъжа си, с когото е живяла в рядък сговор и взаимна привързаност. Хубава, с весел нрав, общителна, способна за хумор, състрадателна, добра певица и жадна за четиво, тя предава много от своите наклонности на първородния си син Иван“¹.

¹ Арнаудов, М. Предговор. – В: Иван Вазов. Събрани съчинения. Т. 1. С., Хемус, 1947.

Почти от двадесетгодишен Вазов започва да твори. Животът му преминава през различни обстоятелства и перипетии, често през трудности и скърби, гонения и изпитания. Живее в Румъния, Одеса, в различни градове на България – Пловдив, Видин, Берковица. И навсякъде постоянно твори. Описва тегобите на България и борбите на народа ни за свобода и независимост. Описва и красотите на родината с усета на майстор художник. Който е чел негови произведения, знае, че Иван Вазов е дар от Бога за България.

И поетът не е останал безразличен към Твореца. Възпял е делото на ръцете Му в десетки стихотворения. Когато разгръщаме стихосбирките на Вазов, пред очите ни изплуват не само най-известните и познати заглавия, но и тези, които през годините са били по-малко обсъждани и публикувани. Ето само малка част от тях: „Де е Бог?“, „Рождество“, „Любов трябва“, „Христос възкръсна“, „Скромни идеали“, „В храма“, „Надежда“, „Молитва“, „Молитва в планината“, „Бог“, „Голгота“, „Не дай, Боже, да загинем“... Едно е ясно – Иван Вазов е почитал Бога. Закърмен с християнските идеали от малък, той е развивал вярата си през годините на своя живот и е възпявал Божието име в творбите си. В дългите си търсения и вътрешни борби поетът е знаел, че има Създател, Който

е верен, независимо от субективните представи на хората. Видял света през мрачните краски и бруталността на войната, изпитал несправедливостите на робството и цената на освобождението, проникнал в дълбочините на човешката душа, способна на огромни злини и предателства, Вазов не е загърбил вярата и упованието си в Бога. Напротив, търсел Го е и е желал да преживее Неговите откровения, да познае истината за света чрез Божия промисъл. В един такъв нестихващ кръговрат от събития, бури, страдания и мечти за нещо по-добро и възвишено Иван Вазов е извървял своя път с нестихващ трепет и съзерцание към небето.

Поетът умира през 1921 г. на 71 години. За съжаление не е оставил деца след себе си, но по рафтовете с книги в почти всеки български дом има най-малко една негова книга. Книга със силни слова, описваща блясъка на една отминала, пъстра епоха – време на усилна борба, където само вярата е можела да бъде онзи стълб, за който българският народ да се задържи и да не погине. И Вазов е знаел за тази сила. Знаел е откъде единствено ще дойдат помощта, спасението и надеждата. А талант като неговия рядко се среща. Безспорно е, че той не го е заровил, както четем в евангелската Притча за талантите (Матей 25:14-30).

Поетът с майка си, петима
от братята си и двете си сестри

Кой съм аз?

Татяна ГОЛОВИНА

Аз съм красиво вечнозелено дърво. Произхождам от Средиземноморието и на височина достигам до десет метра. Разкошната ми корона от сребристи листа дава сянка на пътника в горещ ден, а маслото от моите плодове е прекрасен дар за човека. Наред с хлебните питки, гроздето и фурмите, това масло е било основен продукт в храненето на древния свят и продължава да се цени високо днес. Отглеждат ме повече от четири и половина хилядолетия, както свидетелстват намерените от археолозите преси за приготвяне на масло. С разпространението на гръцките колонии моите дървета се появяват също в Южна Италия и Северна Африка, а по-късно и в Прованс, Франция.

Не се страхувам от суша, но не понасям мраз. Живея 200 – 300 или дори повече години. Осем от древните ми сродници растат в Гетсиманската градина в подножието на Елеонската планина, източно от Йерусалим. Между другото, самата планина е получила името си от моето масло (елей). Може би именно под тези дървета са седели учениците с Господ Исус, тук Той ги е учил, молил се е заедно с тях и тук е бил

заловен. След края на потопа, когато Ной пуска гълъба от ковчега, той му донесе в клюна си лист от моето дърво. Така Ной научава, че водата вече се е оттеглила от земята. Оказва се, че аз съм едно от първите дървета, които израстват на обновената земя. А гълъбът с тази клонка в клюна си се е превърнал в символ на мира.

Маслото от моите плодове има лечебни свойства. Използвали го и в храмовите служения (изливали го върху принасяната жертва, с него пълнели менората – седемсвещния светилник). С това масло помазвали царете и свещениците (изливали го върху главата им), ето защо наричали онези от тях, които били избирани според Божията воля, „помазаници“. Моите белезникаво-жълти цветове, непретенциозни и дребни, цъфтят в началото на лятото и разпръскват прекрасен аромат на лимон. Пресните ми плодове – овални и черни (неузрелите са зелени) – са твърде горчиви и не могат да се консумират сурови. Но ако първо ги накиснете във вода за един месец, като непрекъснато сменяте водата, а след това ги посолите и маринувате, получавате истински деликатес, който е част от много салати и средиземноморски ястия.

Най-вероятно вече знаеш, че аз съм **европейска маслина** (Olea europaea).

Рецепта

Ще имаш нужда от:

Вода 250 мл
 Мая 1 ч. л.
 Зехтин 2 с. л.
 Захар 1 ч. л.
 Сол 0,5 ч. л.
 Пшеничено брашно 500 г
 Маслини 100 г
 Подправки и билки - на вкус

Великденски хляб

1. Разтвори солта, маята и захарта в топла вода.
2. Добави чаша брашно, като го пресееш през сито.
3. Добави зехтина и разбъркай получената смес.
4. Добави сушени билки и подправки, разбъркай отново.
5. Изсили бавно останалото брашно в сместа и замеси тестото. Прехвърли го в голям съд и го остави на топло, покрито с чиста кърпа.
6. Нарези маслините на ситно.
7. Подготви масата за разточване на тестото, като я намажеш грижливо с масло.
8. Сложи тестото на масата и го разгъни. След това сложи маслините върху него и го навий на руло.
9. В тавата сложи хартия за печене, като я поръсиш леко с брашно.
10. Оформи тестото във вид на дълга франзела и го сложи в тавата със слепената страна отдолу. Направи внимателно върху тестото прорези с нож. Покрий тавата с кърпа и я остави да престои така още 20 минути.
11. Междувременно загрей фурната до 200° С.
12. След това сложи тавата във фурната и печи хляба, докато придобие златистокафява коричка.
13. Извади изпечения хляб от фурната и го остави леко да изстине.

Добър апетит!

ПРИЗНАНИЕТО

Виктория ПАВЛОВА

Михаела и сестра ѝ Александра още като малки били оставени в дом за деца. Годините минавали, те пораствали, а в дома все по-рядко идвали хора с желание да осиновят тийнейджърки – всички искали по-малки деца. Двете момичета не познавали родителите си и не знаели защо са ги изоставили. Често се питали дали проблемът не е бил в самите тях.

В един горещ слънчев ден малко преди края на лятната ваканция в дома дойде едно заможно семейство – мъж, жена и тяхната малка дъ-

щеричка. Когато минаха покрай стаята на двете момичета, видяха на вратата им тяхна снимка. Семейството пожела да се запознае със сестрите.

– Мамо, винаги съм искала да имам така, а сега ще си имам две! – радостно извика малкото момиченце.

Майката се усмихна и го целуна по челото.

След като се срещнаха няколко пъти с момичетата, родителите решиха да ги осиновят. Михаела и Александра бяха много щастливи – най-после ще имат семейство! Усмивките не слизаха от лицата им.

Тъй като семейството живееше в съседен град, се наложи да се пре-

местят в друго училище. Макар да не бяха в един клас, двете често се виждаха през междучасията.

Росица, съученичка на Михаела, много ѝ завидваше. Росица не беше от бедно семейство, но родителите ѝ работеха много, за да си позволят този стандарт, а Михаела имаше всичко, дори вниманието на баща си и майка си.

Все по-често Михаела се прибирала от училище разплакана, но когато майка ѝ я питаше какво има, тя отговаряше: „Нищо“.

В едно от междучасията Александра видя как Росица е хванала сестра ѝ за ръката и ѝ говори разпалено. Александра се скри наблизко, за да разбере какво става.

– Ти си осиновена! Твоите родители не са те искали, защото си грозна! Сега ти обръщат внимание, но няма

да е задълго. Когато осъзнаят колко си лоша, ще спрат! – викаше Росица, докато Михаела едва сдържаше сълзите си.

Росица стискаше толкова силно ръката на Михаела, че тя видимо започна да посинява.

– Спри да ревеш! – продължаваше да крещи Росица.

В този момент в коридора се появи една учителка. След като я видя, Росица пусна ръката на Михаела и избяга. Александра се втурна да успокои сестра си:

– Това, което тя ти каза, не е вярно! От колко време те тормози? Не бива да оставяме нещата така, трябва да кажем на някого!

– Не – отговори Михаела, – ако кажем, може да стане по-зле. Ами ако ни върнат в дома, защото създаваме проблеми?! По-добре да си мълчим.

Двете сестри се прибраха, но беше невъзможно да скрият синината по ръката на Михаела.

– Момичета, моля ви, седнете за малко тук! – прикани ги майката. – Каква е тази синина, Мише?

– Ами, ударих се в час по физическо – излъга Михаела.

– Не е вярно! – яросано се намеси сестра ѝ. – Едно момиче в училище я тормози!

– Как така? Защо не сте ни казали досега? – попита разтревожена майката. – Още утре ще отидем да говорим с директорката. Това не може да продължава така! А сега, хайде да се помолим заедно и съм сигурна, че Бог ще разреши проблема.

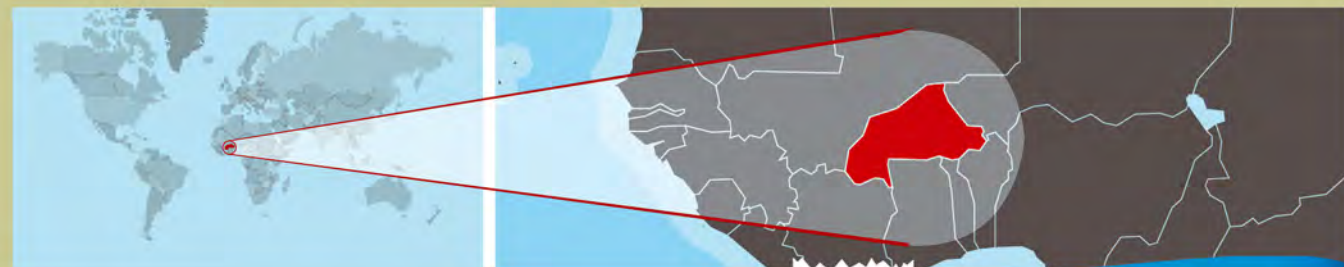
На следващия ден родителите на двете момичета се обадиха на директорката и тя ги покани да дойдат заедно с Михаела, за да се срещнат с Росица и нейните родители и да изяснят всичко.

Така стана ясна причината за държанието на Росица. Тя явно не получаваше достатъчно внимание от своите родители. В този ден се гадоха две важни обещания: едното от Росица, че повече няма да тормози Михаела, нито някое друго дете, а второто от родителите на Росица, че ще отделят повече време за общуване и разговори с нея.

След като се прибраха, бащата, майката и двете момичета седнаха на дивана в хола.

– Много е лошо, че вместо да поискаш помощ, ти ме излъга – обърна се майката към Михаела. – Но съм щастлива, че накрая с Али казахте истината и всичко си дойде на мястото. Сигурна съм – сега Бог се радва много, че постъпихте правилно.

Каанса, Буркина Фасо

Молитва за целия свят

Кратки факти за Буркина Фасо

Население
20 107 509

Основен език
Френски

Основна религия
Ислям

Брой езици
70

Езици, на които не е преведена Библията: **25**

на които Библията е преведена частично: **19**

на които е преведен Новият Завет: **15**

на които е преведена цялата Библия: **11**

Знаеш ли, че?

Дъждът е особено важен за Буркина Фасо: много хора тук се изхранват само с това, което сами отглеждат. По-голямата част от населението отглежда и продава памук или хранителни продукти, например фъстъци, царица и ориз. Ето защо водата е толкова важна.

Хората в тази страна почти не разполагат с пари. Но тъй като всеки отглежда по нещо, си разменят продукти – невинаги са нужни пари, за да получиш това, което ти е необходимо.

Основното ястие за жителите на Буркина Фасо е т. нар. „тоу“, което наподобява каша от просо или царевично брашно. Яде се топло, като се добавя сос, който му придава специфичен вкус. Друго особено ястие в Буркина Фасо са гъсениците, които се смятат за изключителен деликатес.

В страната има около 6000 души, които говорят на езика каанса. Съвсем скоро те ще чуят вестта за Исус Христос на своя роден език!

Ти можеш да се молиш...

Вече се подготвя за печат Новият Завет на езика каанса. Преводаческият екип сверява всички факти, поправя граматическите грешки и неточности. Това е обемна и трудна работа, защото не би било добре да се открият грешки, след като книгата излезе от печат. Молим се преводачите да намерят и да поправят всички несъответствия колкото е възможно по-скоро, така че хората в Буркина Фасо да чуят за Христос и да се обърнат към Него.

Редакционна колегия

Главен редактор

Валдемар Цорн

Отговорен редактор

Люба Никифорова

Дизайн **Йордан Пеянски**

Превод **Богдан Иванов**

Превод на стихотворенията

Борислав Георгиев

Снимки: www.shutterstock.com

Издателство „Светлина на Балканите“

Печат „Мултипринт“ ООД

Библейските стихове са от Синодалния превод, 1992 г.

Материали от списанието могат да се използват

само със съгласието на редакцията.

ISSN 1313-4302

ОТГОВОРИ

Към с. 3 Петьо и Мими „Лъжливи уста са гнусота пред Господ, а който говори истина, е благоугоден на Него“ (Пр. 12:22).

Към с. 11 Искреността носи свобода Никола не може да кара колело и едва когато споделя това с Данчо, се научава с помощта на приятеля си.

Към с. 13 Бюро „Намерени Вещи“ Пилат 11, Левий 7, Вартимей 1, Раав 6, Братята на Йосиф 3, Петър 9, Давид 2, Юда 12, Павел 10, Мойсей 8, Самарянката при кладенеца 4, Саул 5.

Към с. 16 Главоблъсканица Хоризонтални редове: 1.Илия 2.Сара 3.Крит 4.Роса 5.Елен 6.Небе 7.Обет 8.Сила 9.Тома. Вертикален ред: ИСКРЕНОСТ.

Към с. 17 Стълбица 1.0 2.Ор 3.Род 4.Рода 5.Народ 6.Родина.

Към с. 17 Гатанки 1.Лицемерие 2.Сърце.

Четете „Пътечка“
и на нашия сайт

www.fsnb.bg

Пътечка
кани читателите си да участват със свои творби в списанието.

Изпрашайте материалите на адрес:

Издателство „Светлина на Балканите“
1336 София, ПК 33 или на email: patechka@abv.bg

Абонирайте се за шест последователни броя на „Пътечка“ само за 10,00 лв на адрес:

www.fsnb.bg/abonament

ХРИСТОС е възкръснал!

Егуарг СКАЧКОВ

Рисунка Джон ХЕЇСЪМ

*Христос е възкръснал! Това е вест славна,
която разкрива, че Господ е жив.
Христос е възкръснал и сила ни дава.
Той прави живота ни земен щастлив.*

*Чрез Него ще имаме мир, свобода
и дните ни Той ще изпълни с любов.
Христос е възкръснал за всяка душа,
така че да имаме вечен живот.*

*Да пазим чрез вяра дълбоко в сърцата
това съкровено за нас убеждение:
Христос е възкръснал! Ликува земята
и нека се радва с нас всяко творение.*

ISSN 1313-4302